

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., v právní věci žalobce **L. K.**, zastoupeného JUDr. Josefem Kopřivou, advokátek se sídlem v Praze, Vodičkova 709/33, proti žalovanému **Generálnímu řediteli Vězeňské služby ČR**, se sídlem v Praze 4, Soudní 1672/1a, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2013, č. j. VS 11/002/007/2013-50/PRV/080, ve věci propuštění ze služebního poměru,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2013, č. j. VS 11/002/007/2013-50/PRV/080, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí ředitele Vázební věznice Olomouc

ze dne 27. 12. 2013, č. j. VS 1/228/008/2012-37/Pers/200, kterým byl žalobce propuštěn ze služebního poměru příslušníka Vězeňské služby podle ustanovení § 42 odst. 1 písm. i) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“).

Žalobce namítá, že služební funkcionář nepostupoval podle ustanovení § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru, neboť nesprávně posoudil právní stav věci, když se domnívá, že žalobci mohlo být odňato osvědčení o fyzické zdatnosti. Žalobce se naopak domnívá, že nebyl dán titul pro jeho propuštění ze služebního poměru, neboť osvědčení o tělesné zdatnosti mu bylo vydáno neoprávněně a tudíž mu následně nemohlo být odňato.

Novela nařízení č. 2/2010 nabyla účinnosti dne 1. 11. 2012. Ustanovení týkající se vydání osvědčení o tělesné zdatnosti příslušníků přijatých před účinností zákona o služebním poměru nebylo obsaženo v nařízení č. 43/2012, ale bylo jako odstavec 6 doplněno do textu původního nařízení č. 2/2010. Lze jej proto dle žalobce považovat za přechodné ustanovení k nařízení č. 2/2012 s nepřipustnou retroaktivitou. Ukládá totiž vydat osvědčení o tělesné zdatnosti zpětně k datu účinnosti původního předpisu k 1. 1. 2010. I pokud by bylo možné interpretovat dané ustanovení tak, že je přechodným ustanovením k novele původního nařízení, a že se úkol vydat osvědčení o tělesné zdatnosti vztahuje k datu 1. 11. 2012, nebylo možné žalobci osvědčení vydat, neboť ke dni účinnosti novely nebyl příslušníkem, který test tělesné zdatnosti úspěšně splnil, jak to požaduje doslovné znění nařízení, neboť tyto testy nesplnil opakovaně, a to dne 25. 5. 2012 a 12. 9. 2012. Služební funkcionář chybně interpretoval znění nového odstavce 6 nařízení, když se domníval, že osvědčení má být vydáno k datu posledního úspěšného vykonání testu tělesné zdatnosti i příslušníkovi, který následně opakovaně vykonal test tělesné zdatnosti neúspěšně. Takové osvědčení, vydané žalobci po více než měsíci (2. 11. 2012) od vyslovené nezpůsobilosti žalobce vykonávat službu nelze považovat za smysluplné. Žalobce nesouhlasí s názorem žalovaného, že osvědčení je pouze administrativním úkonem, který může být vydáván, jak se zlíbí, třeba i zpětně.

Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné a odkázal na své rozhodnutí a správní spis. K žalobním bodům žalobce doplnil, že nesouhlasí s důvody uváděnými žalobcem pro zrušení rozhodnutí, neboť se nezabývá skutečným meritem věci, kterým je zajištění řádného a akceschopného výkonu služby. Samotné vydání osvědčení nemá konstitutivní charakter, nýbrž se jím osvědčují skutečnosti k datu, které je v něm uvedeno, tj. úspěšné absolvování prověrek dne 3. 6. 2011. Žalovaný dále navrhl zamítnutí žaloby z důvodu nedostatku pasivní legitimace žalovaného, neboť žalovaným je označen Generální ředitel Vězeňské služby ČR.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 25. 5. 2012 se žalobce dostavil k prověrce z tělesné zdatnosti, byl hodnocen jako „nesplnil“, neboť nedosáhl potřebného součtu 30 bodů.

Dne 6. 8. 2012 se žalobce dostavil k opravné prověrce z tělesné zdatnosti, tato se nekonala, neboť žalobce jí nebyl ze zdravotních důvodů schopen.

Dne 12. 9. 2012 se konalo komisionální přezkoušení fyzické zdatnosti žalobce, byl hodnocen jako „nesplnil“, neboť nedosáhl potřebného součtu 30 bodů.

Dne 2. 11. 2012 bylo žalobci Věznicí Jiřice vydáno osvědčení o tělesné zdatnosti s termínem konání testů tělesné zdatnosti dne 3. 6. 2011.

Dne 9. 11. 2012 se konalo komisionální přezkoušení fyzické zdatnosti žalobce, byl hodnocen jako „nesplnil“, neboť nedosáhl potřebného součtu 30 bodů.

Dne 30. 11. 2012 bylo žalobci oznámeno odnětí osvědčení o tělesné zdatnosti s odůvodněním, že dne 12. 9. 2012 byl žalobce v rámci přezkoušení tělesné zdatnosti hodnocen stupněm „nesplnil“. Stejným výsledkem dopadlo i přezkoušení dne 9. 11. 2012. Téhož dne bylo zahájeno řízení o propuštění žalobce ze služebního poměru.

Dne 27. 12. 2012 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí o propuštění žalobce, proti kterému podal žalobce dne 7. 1. 2013 odvolání. Dne 25. 3. 2013 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí.

Podle čl. 2 odst. 5 nařízení generálního ředitele Vězeňské služby č. 2/2010 ze dne 1. 1. 2010, kterým se stanoví požadavky na tělesnou zdatnost uchazečů o přijetí do služebního poměru příslušníka Vězeňské služby České republiky a příslušníků Vězeňské služby České republiky, o úspěšném vykonání testů příslušníka vede písemný záznam v dokumentaci pro služební přípravu odpovědná osoba. O úspěšném vykonání testů uchazeče vydává odpovědná osoba „Osvědčení o fyzické způsobilosti“, které je uvedeno v příloze č. 3. Osvědčení založí do osobního spisu uchazeče.

Podle čl. I bod 2. nařízení generálního ředitele Vězeňské služby č. 43/2012 ze dne 1. 11. 2012 se nařízení generálního ředitele Vězeňské služby č. 2/2010, kterým se stanoví požadavky na tělesnou zdatnost uchazečů o přijetí do služebního poměru příslušníka Vězeňské služby ČR a příslušníků Vězeňské služby ČR, se mění takto: V Čl. 2 se doplňuje odstavec 6, který zní: „(6) Odpovědné osoby v organizačních jednotkách a oprávněné osoby na generálním ředitelství neprodleně vydají osvědčení o tělesné zdatnosti s uvedením data posledního úspěšného vykonání testů tělesné zdatnosti všem příslušníkům, kteří byli přijati do služebního poměru před účinností zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů, či ostatním příslušníkům, kterým osvědčení vydáno nebylo, přestože testy tělesné zdatnosti úspěšně splnili.“

Podle ustanovení § 45 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru příslušník je povinen prohlubovat svoji odbornost a udržovat svoji fyzickou zdatnost potřebnou pro zastávané služební místo a podrobovat se jejímu ověřování služebním funkcionářem.

Podle ustanovení § 79 odst. 4 zákona o služebním poměru za fyzicky způsobilého se považuje příslušník, který vyhovuje požadavkům na tělesnou zdatnost stanoveným ředitelem bezpečnostního sboru pro výkon služby na služebním místě, na které má být příslušník ustanoven.

Podle ustanovení § 42 odst. 1 písm. i) zákona o služebním poměru příslušník musí být propuštěn, jestliže mu bylo odňato osvědčení o tělesné zdatnosti nebo o odborné způsobilosti stanovené zvláštním právním předpisem.

Krajský soud nejprve dospěl k závěru, že žaloba je včasná, podána oprávněnou osobou, přípustná a jsou splněny veškeré podmínky pro její projednání. Soud poté přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v rozsahu žalobních bodů v souladu s dispoziční zásadou (§ 75 odst. 2 věta první zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s.ř.s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Krajský soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že rozhodný je smysl a účel zákonné úpravy. Tím je, aby ve službě byl pouze takový příslušník bezpečnostních sborů, který je zdravotně, osobnostně a fyzicky způsobilý, což je pravidelně zjišťováno konkrétním bezpečnostním sborem (ustanovení § 79 služebního zákona). Podmínka fyzické způsobilosti pro výkon služby, jakož i obligatorní důvod pro propuštění příslušníka ze služebního poměru, a to odnětí osvědčení o tělesné zdatnosti, jsou upraveny služebním zákonem od jeho účinnosti, tedy od 1. 1. 2007. Nelze zde tak v žádném případě mluvit o nepřipustné retroaktivitě, neboť žalobce byl po celou dobu účinnosti zákona povinen fyzickou zdatnost udržovat a podrobovat se jejímu ověřování [ustanovení § 45 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru]. Jediné, co se v průběhu služby žalobce změnilo, je způsob její evidence. Ostatně ani žalobce nenamítá, že by jeho fyzická zdatnost byla zjišťována neoprávněně.

Jak vyplývá z čl. 2 odst. 5 nařízení generálního ředitele Vězeňské služby č. 2/2010, o úspěšném vykonání testů příslušníka se nejprve činil písemný záznam v dokumentaci pro služební přípravu, uchazečům o službu se o úspěšném vykonání testů již vydávalo osvědčení o fyzické způsobilosti. Byť se zvolený dvojí způsob evidence může ve světle této žaloby zdát ne úplně šťastným, jeho podstata je stejná, a to aby v dokumentaci uchazeče a příslušníka bylo zachyceno, že splňuje podmínku fyzické zdatnosti pro výkon služby. Následně, právě pro uvedení způsobů evidování fyzické způsobilosti všech příslušníků Vězeňské služby do souladu (a nepochybně i pro uvedení způsobu evidování fyzické způsobilosti příslušníků do souladu se služebním zákonem, který zná pouze pojem „Osvědčení o tělesné zdatnosti“), bylo vydáno nařízení generálního ředitele Vězeňské služby č. 43/2012, jenž novelizovalo nařízení č. 2/2010, kterým se stanoví požadavky na tělesnou zdatnost uchazečů o přijetí do služebního poměru příslušníka Vězeňské služby ČR a příslušníků Vězeňské služby ČR. V odstavci 6 nejsou stanoveny zpětně nové podmínky pro výkon služby příslušníků přijatých do služby před účinností služebního zákona, pouze je tímto ustanovením nařízeno odpovědným osobám, aby neprodleně vydaly osvědčení o tělesné zdatnosti s uvedením data posledního úspěšného vykonání testů tělesné zdatnosti všem příslušníkům, kterým osvědčení vydáno nebylo, tedy aby sjednotily způsob evidování úspěšného vykonání testů tělesné zdatnosti u všech příslušníků Vězeňské služby. U žalobce se tak stalo 2. 11. 2012, druhý den po vydání nařízení, a bylo mu zcela správně vydáno osvědčení s datem posledního úspěšného vykonání testů tělesné zdatnosti 3. 6. 2011. Na to nemá žádný vliv skutečnost, že v té době již byl žalobce z důvodů opakované neúspěšné prověrky tělesné zdatnosti tělesně nezpůsobilý pro výkon služby. Jediné, k čemu v souladu s nařízením č. 43/2012 došlo, bylo nahrazení písemného záznamu o úspěšném vykonání testů v dokumentaci žalobce, jinou formou záznamu v dokumentaci, a to osvědčením. Žalobce nikterak nezpochybnil skutečnost,

že opakovaně prověrky tělesné zdatnosti konal neúspěšně a že fyzicky nezpůsobilý příslušník nesmí vykonávat službu a musí být propuštěn.

Trvání žalobce na názoru, že u něj tomu tak není pouze z důvodu, že mu bylo z jeho pohledu nezákonně vydáno a následně odňato osvědčení o tělesné zdatnosti, je proto s ohledem na zřejmý účel zákona, jenž ani žalobce nezpochybňuje, absurdní.

Žalobce opakovaně prověrku tělesné zdatnosti nesplnil, byl tak shledán fyzicky nezpůsobilým pro výkon služby ve smyslu ustanovení § 79 služebního zákona a zcela správně byl ve smyslu ustanovení § 42 odst. 1 písm. i) služebního zákona propuštěn, když předmětné ustanovení nedává žádný prostor pro uvážení služebního funkcionáře, který o propuštění rozhoduje.

Žaloba byla proto jako nedůvodná podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnuta.

K námitce žalovaného, že důvodem pro zamítnutí žaloby je nedostatek pasivní legitimace generálního ředitele Vězeňské služby, soud uvádí, že bez ohledu na dispozici žalobce žalovaného označuje zákon. Tím je správní orgán, který rozhodl v posledním stupni (ustanovení § 69 s.ř.s.). Tímto správním orgánem je v tomto případě služební funkcionář, který ve věci rozhodl v posledním stupni (k tomu blíže rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2006, č. j. 2 As 34/2005-61), v tomto případě tedy žalobcem správně označený generální ředitel Vězeňské služby ČR.

O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s.ř.s., když plně procesně úspěšný žalovaný se náhrady nákladů řízení vzdal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 25. března 2015

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu